

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 169.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
 1 αν' 'Εξωτερικῆ 2.5

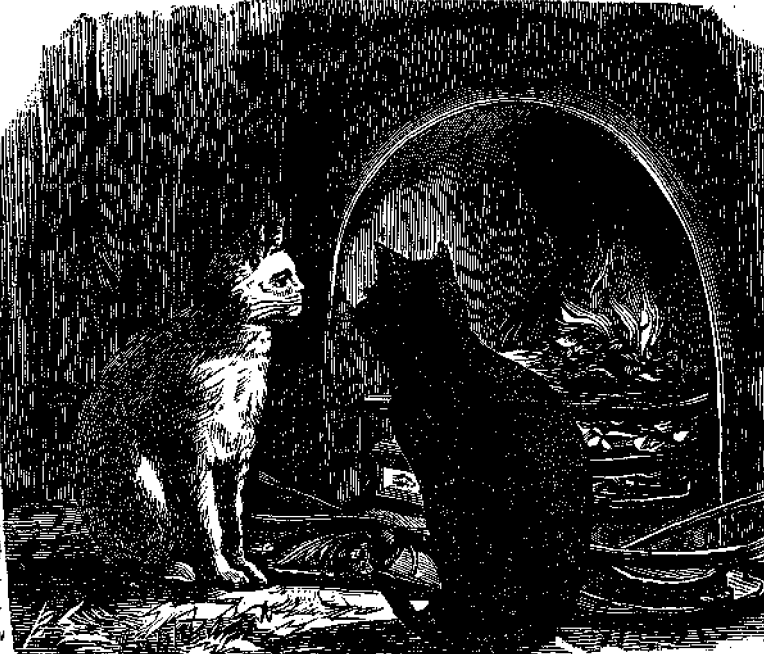
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εκ δὲσφ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται εἰς 'Εφημερίε τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομη- τὰς μου.

Με τὸ παρὸν φύλ-
 λον ἡ μικρὰ ἐφημε-
 ρίς μας τελειώνει τὸ
 14 ἔτος τῆς ἡλικίας
 τῆς. Ἦρχισε μι-
 κρὸν καὶ ἀφανὲς κο-
 ράσιον, ἀλλὰ διὰ φι-
 λοςόφου ἐπιμελείας
 καὶ περιποίη-
 σθωσ ἤξῃσεν εἰς
 νεάνιδα καλλιπέ-
 ρειον καὶ κομψήν,
 ἀριθμοῦσαν πολλὰς
 χιλιάδας ἐραστῶν καὶ
 φίλων. Ὅπως δὲ κα-
 τὰ τὸ παρελθόν, οὐ-
 τῶ καὶ εἰς τὸ μέλλον
 ὁ συντάκτης θέλει ἐ-
 ξακολουθεῖ βελτιῶναι

αὐτὴν ἀναλόγως
 τῶν ἀναγκῶν τῶν
 συνδρομητῶν καὶ
 τῶν μέσων αὐτῆς.

Ἡ δὲ προσθήκη
 τοῦ παραρτήματος
 ἔχει ἀξίσεως τῆς
 συνδρομῆς εἶναι ἑ-
 κκατὴ ἀπόδειξις
 τούτου,

Ἐλπίζει δὲ δεῦ-
 θὰ τόχη τῆς συν-
 δρομῆς πάντων ὅσοι
 ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδω-
 σιν αὐτὴν ἐκδιδομέ-
 νην δις τοῦ μηνός.

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ
 παρόντος.

Ὁ συντάκτης
 Μ. Καλοποτάκης.

Συνδιαλέξαι δύο γαλῶν.

ΜΙΑ ΠΡΑ ΑΡΓΙΑΣ

Μετὰ προσοχῆς μεγάλης καὶ πολλῆς περιεργείας
 δύο ἀδελφὰ μονοχασμένα
 καὶ πολὺ ἀγαπημένα
 διελέγοντο μὴ μῆρα ἐμπροσθεν καλῆς ἑστίας.
 Ἦτο μετὰ μεσημβρίαν κ' εἶχον φάγει μ' εὐφροσύνην
 ἄρκετὰ καλὰ φαγάκια
 ψιχουλά καὶ κοκκαλάκια,
 κ' εἶχον πλέον εὐκαιρίαν νὰ σκεφθοῦν μ' ἐμπιστοσύνην.

'Αλλὰ τί νὰ εἶχον θέμα, καὶ ἐπρόσεχον τοσοῦτον
 εἰς τὴν ἔνοιαν τοῦ λόγου,
 τοῦ γαλεοδιαλόγου,
 ὥστε ἐκπληξῆν ἐμφανεῖ καὶ τὸ βλέμμα καὶ ὀνοῦς των;
 Ἔλεγε δὲ μαῦρος γάτος εἰς τὴν ἀσπρὴν ἀδελφῆ του,
 ὅτι ἔχει ἡλικίαν
 νὰ ἐγγῆ στὴν γειτονίαν
 καὶ νὰ πιάσῃ νέας σχέσεις, γὰρ νὰ χαίρῃ ἡ ψυχὴ του!
 Ἄλλ' αὐτὴ μὲ πονηρίαν καὶ μεγάλην εἰρωνείαν
 «Εἶμαι ἄντροπαλὴ, τοῦ λέγει,

κ' ἢ ψυχῆρου πᾶ νά ἔβγη
μόνον ἔπου τὸ ἀποδῶ ἀπ' νά βγῶ κ' ἀπ' τὴν οὐκίαν;

Ἄλλ' ἂν ἐπιμένῃς τόσον, δὲν θέλω νά σοῦ χαλάσω
τὴν ἀδελφικὴν σου γνώμη
ποῦ ἔναι σεβαστὴ ὡς νόμοι,
μόνον σέ θέλω μαζί μου καὶ τὸν δρόμον νά μὴ χάσω.

Ταῦτα εἶπεν ἡ μαργαρίτα, γιατί εἶπε πῶς ὁ γάτος
ἤθελεν αὐτὴ νά λείπη
στὸν καιρὸν ἀπὸ τὸ σπῆτι,
καὶ τὰ πάντα νά παστρεύῃ ὁ κλωὸς αὐτὸς μονάχος.

Οὕτω τῆς βαθεῖας καρδίας τὰ νοήματα προδίδει
τὸ ποῖόν τῆς πολιτείας,
καὶ πομπεῖται τὰς ἐνώσεις
τῶν κισθῆλων αἰσθημάτων ὅσα ἡ κακία κρύβει. Λ.

Η ΔΕΥΤΗΡΗ ΗΒΡΙΣΤΕΡΑ.

(Διήγημα ἀληθές.)

Ἦτο δευδεκάτῃ ἔσρα, τὸ δὲ σχολεῖον τοῦ χωρίου Β. εἶχε τσλειώσει, ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν διεσκορπίσθησαν παίζοντα κατὰ τὸ σῶνθες, ἀλλ' ἐσυνάχθησαν τριγύρω ἐνδοξῶν συμμαθητῶν των ὀνομαζομένου Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του μικρὸν κλωβίον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὐρίσκειτο περιστέρᾳ ὄφραϊστᾳ λευκὴ ὡς χιῶν, δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ διδασκαλοῦ του ὡς βραβεῖον διὰ τὴν εἰς τὸ σχολεῖον καλὴν διαγωγὴν του. Ὅλα τὰ παιδιά ἐκτὸς ἐνός συνέχαιρον τὸν Ἰακώβον διὰ τὴν καλὴν τύχην του, μόνος ὁ Ἄρθουρος, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν εἶναι εἰς αὐτὸν ἀντὶς τὸ βραβεῖον, ἐθιμώθη ἐναντίον του καὶ ἔφυγε μελαγχολικός. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ἦσαν κατευχαριστημέναι μὲ τὴν περιστέρᾳ του, καὶ μάλιστα ὅταν τοῖς εἶπεν εἶναι τῷ ἐδόθη ὡς βραβεῖον διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν του.

Πρωίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Ἰακώβος ἐπῆγε νά ἴδῃ τὴν περιστέρᾳ του, ἀλλ' εἶρε τὴν θύραν τοῦ κλωβίου ἀνοικτὴν καὶ τὸ πτηνὸν λείπον. Ἀμέσως ἀνέκραξεν, «Ὁ Ἄρθουρος τὸ ἔκαμεν! — εἶμαι βέβαιος, ὁ Ἄρθουρος» ὁδδεῖ ἄλλος ἠδύνατο νά τὸ κάμῃ!»

Ὁ πτωχὸς Ἰακώβος ἤρχισε νά θυμῶνῃ καὶ νά ὀμιλῇ κατὰ τοῦ Ἄρθουρου μὲ μεγάλην ὀργήν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐπέληξε καὶ τοῦ εἶπε νά μὴ κρίνῃ τόσον ταχέως, προσθέσασα, «ὅτι ἂν ὁ Ἄρθουρος ἐφέρβῃ τόσον ἀγενῶς, ταχέως ἢ ἀργὰ θά ἔδρεπε τοὺς καρποὺς τῆς κακίας του. Ὁ Ἰακώβος ἐπραῦνθη καὶ προσεπάθησε νά φερβῇ γενναίως πρὸς τὸν ἐχθρὸν του.

Τέλος ἡ μήτηρ του τὸν παρεκάλεσε νά ἀνοίξῃ τὸ μικρὸν του Εὐαγγελίον, τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε εἰς τὸ θουλάκιόν του, καὶ ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἐ. κεφάλαιον τοῦ Ματθαίου, ἐκ τοῦτου δὲ λαβοῦσα ἀφορμὴν τὸν συνε-

βούλευσε ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθροὺς του κτλ.

Ἐμφ' δὲ ἦσαν τοιοῦτοτρόπως ἐνησυχημένοι, ἀνθρωπὸς τις ἀνοίξας τὴν θύραν, εἶπε «Ἐλθε Ἰακώβε, διότι εἰς τὸν Ἄρθουρον συνέβη ἀπευκαταῖόν τι, καὶ σέ ζητεῖ. Ἴππος τις τὸν ἐλάττισε καὶ ὁ ἱατρὸς λέγει εἶναι δὲν θά ζήσῃ. Ἐρχεσαι νά τὸν ἴδῃς;»

Ὁ Ἰακώβος ἀμέσως ἐπῆγε καὶ εἶρε τὴν δυστοχῇ Ἄρθουρον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ὅστος τῷ ἔνευσε νά πλησιάσῃ καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἶπε, «Δύνασαι νά μὲ συγχωρήσῃς; ἐγὼ ἤνοξα τὸ κλωβίον καὶ ἀφῆκα τὴν περιστέρᾳ σου νά φύγῃ πρὸς ἐκδίκησιν, διότι ἔλαβες τὸ βραβεῖον.»

«Σὲ συγχωρῶ μὲ διην μου τὴν καρδίαν,» εἶπεν ὁ Ἰακώβος, — «Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς νά σέ εὐλογῆσῃ καὶ νά σέ συγχωρήσῃ, καὶ μὲν φιλε μου. Εἶπε νά ἔδωκά μιν νά σέ ἐπαναφέρω εἰς τὴν οὐσίαν!»

«Σὲ εὐχαριστῶ, σέ εὐχαριστῶ,» εἶπεν ὁ Ἄρθουρος. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰακώβος ἀνέγνωσεν ἐν κεφάλαιον ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου του καὶ γονατίσας παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἄρθουρου προσηυχῆθη διὰ τὸν θνήσκοντα φίλον του. Ὁ Ἄρθουρος ἐπέζησεν ὀλίγας ἔσρας καὶ ἀπέθανεν ἐν μέσῳ σφοδρῶν σωματικῶν πόνων. Τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ ὁ Ἰακώβος διηγῆθη τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ ἐλοκῆθησαν διὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ συμμαθητοῦ των.

TESSAPES ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ.

Ὁ διάβολος ἔχει πολλοὺς ὑπηρέτας, εἶναι δὲ καθ' ὁπερβολὴν δραστήριοι καὶ κάμνουν ἔσον δύνανται κακίον. Ἐργάζονται ἐντὸς τῶν πόλεων, ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀγροὺς, ταξιδεύουσι διὰ ἐσθῆς καὶ διὰ θαλάσσης, εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐπισκέπτονται καὶ τὰ σχολεῖα. Τοὺς γνωρίζω καλῶς, ἔμαθον τὰ ὀνόματά των, καὶ θά σᾶς τοὺς ὀνομάσω διὰ νά φυλάττεσθε ἀπ' αὐτῶν ἐπειδὴ ἔστιν πολλὸ πονηροί, θά προσπαθήσουν νά σᾶς κάμουν νά πιστεύετε εἶναι φίλοι σας. Θέλετε νά μάθετε τὰ ὀνόματά των; ἴδου αὐτά—

«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος» εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνός.

«Μόνον τοῦτου» εἶναι τὸ τοῦ ἄλλου.

«Καθεὶς πράττει ὅστω πως» εἶναι τὸ τοῦ τρίτου.

Καὶ «Σιγά, σιγά» εἶναι τὸ τοῦ τετάρτου.

— Πρόσεχε εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς σου.

Τὸ ἡμισυ τῶν ἐσθῶν εἰς τὸν κόσμον θά ἐπρολαμβάνετο, ἐάν ἕκαστος ἐπρόσεχεν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Ὅτις τόνος προικεῖ ἐριδία, καὶ γίνεται αἰτία ἀπαντήσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου. Ἡ βίαία φωνὴ ἀκολουθεῖται ὑπὸ βιαίων χειρονομίῶν, καὶ τέλος ὑπὸ

βλαίων κτυπημάτων. Γλυκεία απάντησις αποδίδει τὴν ὀργήν.

— Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ. — Ἀνθρωπὸς τις συνειθίζει νὰ κλέπτῃ τὸν σίτον τοῦ γείτονός του. Μίαν δι' ἡμέραν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν υἱὸν του. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν ἀγρὸν, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον νὰ κρατήσῃ τὸν σάκκον, καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τριγύρω διὰ νὰ ἴδῃ μήπως τὸν εἶδετε κανεὶς, ἤρχισε νὰ τὸν γεμίζῃ.

«Ἄλλὰ, πάτερ, — εἶπε τὸ παιδίον, — ἐλησμόνησες νὰ παρατηρήσῃς καὶ κάπου ἄλλου.»

Διὰ μᾶς ὁ πατὴρ ἄφησε τὸν σάκκον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ ἠρώτησεν,

«Εἰς ποῖον μέρος, παιδίον; Ποῦ;»

«Ἐλησμόνησες νὰ κοιτάξῃς ἐκεῖ ὄψηλά, — εἶπεν ὁ παῖς δείξας τὸν οὐρανὸν — διὰ νὰ ἴδῃς ἂν ὁ Θεὸς κοιτάξῃ!»

Ἡ ἐπιτάχισις αὕτη ἦτον ἀρχετὴ διὰ τὸν πατέρα, ὅστις ἀφῆσας τὸν σίτον καὶ τὴν κλοπήν, ἀπὸ τῆς σαγήνης ἐκείνης προσεπάθησε νὰ ζήσῃ ζωὴν καλλιτέραν.

Τὸ τέκνον του τὸν ἐδίδαξε τὴν μεγάλην ταύτην ἀληθειαν, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ποτὲ δὲν κοιμάται καὶ ὅτι πάντοτε ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ πάντων τῶν πλασμάτων τῆ.

Ὁ μικρὸς ὑποδηματοκαθαριστής.

(διήγημα ἀληθές.)

Ἐξῆ ποτὲ ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης μικρὸν τι παιδίον ὀνομαζόμενον Γεώργιος Πράϊς. Ὁ πατὴρ του ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ ζημιωθεὶς ἀπέθανε πτωχότατος, ἀφῆσας τὴν οὐλογόν του μὲ ἐπτά μικρὰ παιδία ἄνευ τινὸς μέσου συντηρήσεως ἢ ἀνατροφῆς αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος, ἂν καὶ ἦτο νεώτερος τοῦ ἀδελφοῦ του Μαρτίνου, ἦτο ὁμοῦ πρόθυμος νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ἦτο τόσο μικρὸν παιδίον, ὥστε ὀλίγη βοήθειαν ἠδύνατο νὰ τῆς παρέξῃ· τοῦτο δὲ τὸν ἐλύπει πολὺ. Ἡμέραν τινὰ ἔλθων εἰς τὴν οἰκίαν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Μαρτίνον, «Μαρτίνε, σήμερον εἶδον ἕν μικρὸν παιδίον, ὄχι μεγαλεύτερον ἑμοῦ, τὸ ὅποιον κερδίζει ἕν ἡμῖν φράγκον καθ' ἡμέραν, ἐργαζόμενον μίαν μόνην ὥραν.»

«Καὶ πῶς τὸ κατορθώνει;» ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

«Τὸ κατορθώνει,» εἶπεν ὁ Γεώργιος, «καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ καὶ καθαρίζον τὰ ὑποδήματα τῶν διαβαινόντων. Ἐχει μικρὸν σακμῖον, ἐν ἄγγειον διὰ τὸ χρῶμα, ἐν ἑολαίμ διὰ νὰ τὸ ἀνακατώνῃ καὶ μίαν ψήκτραν (βοόρτσαν.)»

«Καλὰ,» εἶπεν ὁ Μαρτίνος, «ἐλπίζω ἔτι δὲν θὰ σὲ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γείνης ὑποδηματοκαθαριστής! Σολογίσου, Γεώργιε, ὅτι εἶσαι υἱὸς Κυρίου.» «Ἰσα, ἰσα, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ γείνω ὑποδηματοκαθαριστής,»

εἶπεν ὁ Γεώργιος, «ἐπειδὴ ὁ υἱὸς ἐνὸς Κυρίου, διὰ νὰ ἴσται ὁ ἴδιος Κύριος, πρέπει νὰ προσπαθῆσῃ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του, καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ εἰς τὰς κοπιαστικὰς ἐργασίας τῆς.»

Ὁ Γεώργιος εὗρεν εἰς τὸ ὑπόγειον παλαιὰν ψήκτραν τῶν ὑποδημάτων, ἐν ἄγγειον μετὰ χρώματος πεπαλαιωμένον, καὶ κενὸν τι σαπωνοκιβώτιον, λαβὼν δὲ αὐτὰ ἐξῆλθε τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ ἐστάθη πλησίον τῆς γωνίας μιᾶς ὁδοῦ· τὸ σαπωνοκιβώτιον τῷ ἐχρησίμειε νὰ θέτωσι τὸν πόδα, ἐνόσω αὐτὸς ἐκαθάριζε τὸ ὑπόδημα.

Τὸ πρόγραμμά μου εἶναι «Ποτὲ μὴν ἀφήσῃς ἡμεταλὴ ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν ἀπαε ἤρχισες.»

(Ἀκολουθεῖ.)

Γαλῆ καὶ περιστέρα.

Ὁ κ. Στάνλεϋ εἰς ἕν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων ἔργων του «περὶ φυσικῆς ἱστορίας» ἀναφέρει ἀξιοσημειωτόν τινα ἱστορίαν φιλίας μεταξὺ γαλῆς καὶ περιστερᾶς.

Ἡ περιστέρα εἶχεν ἐκλέξει ὡς φωλεάν τῆς μέρος τι ἐντὸς ἀποθήκης ἐηροῦ χόρτου, τὸ ὅποιον ἐσυχνάζετο πολὺ ἀπὸ ποντικοῦς. Πλέον ἢ ὅπαε οἱ ποντικοὶ κατέστρεφαν τὰ ὄα τῆς καὶ κατέφαγον τὰ μικρὰ τῆς ἐπὶ τέλους αἱ ἀλλεπάλληλοι ἀπώλειαι τῆς τὴν ἠνάγκασαν ν' ἀφήσῃ τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἕτερόν τι μέρος, ὅπου γαλῆ τις ἀνέτρεφε τρία γατάκια καὶ κατάρθωσε νὰ συνῶσῃ μετ' αὐτῆς μεγάλην φιλίαν. Τόσον δ' ἐξουκειώθησαν μεταξὺ των, ὥστε ἐτρέφεον ἀπὸ τὸ αὐτὸ πινάκιον, καὶ ὁπόταν ἡ γαλῆ ἐξήρχετο εἰς τοὺς ἀγρούς, ἡ περιστέρα συχνότατα ἐπέτα πλησίον αὐτῆς.

Ἡ περιστέρα γνωρίζουσα τὰ πλεονεκτήματα τῆς προστασίας τῆς γαλῆς ἔκαμε τὴν φωλεάν τῆς πλησίον τῆς ἐξ ἀγροῦ κλίνης τῆς γαλῆς καὶ ἐμεῖ ἀνέτρεφε δύο μικρὰ, εἰς ἀνταπόδοσιν δὲ τῆς προστασίας, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν γαλῆν, ἔγεινεν ὑπερασπιστρια τῶν μικρῶν γατακίων τῆς καὶ προσέβαλλε διὰ τοῦ βράμφους καὶ τῶν πτερῶν τῆς πάντα ὅστις ἤθελε πλησιάσει αὐτά.

— Αἱ ἐξῆς ἐνδιαφέρουσαι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς σχετικῆς μακροβιότητος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἀπογραφικοῦ γραφείου ἐν Βιέννῃ. Κατὰ ταύτας ἐξ 102, 831 ἀτόμων, αἵτινα εἶχον φθάσει τὸ 90 ἔτος τῆς ἡλικίας των, αἱ 42,528 μόνον ἦσαν ἄνδρες, αἱ δὲ 60, 303 γυναῖκες. Ἐπίσης ἐδρέθη, ὅτι ἐνῷ 141 ἄνδρες ἔφθασαν τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφθασαν τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀνέβη εἰς 241,000.

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΚΟΡΗΝ
συλλέγουσαν άνθη.

Κόρη άγνή, περικαλλής,
Άθος και σό άρωμα πνέον,
Έσ' ή άθώα χρυσάλλις
Πάλλεις έν μέσσω τών άνθέων.
Έβδον και σό έρατειών

Κ' έν' ή ζωή σου μουσακή
Και εύωδία.

'Αλλ' οίρωι! πίπτουσα ώχρά
Εύρίσκει τάνθη ή πρώτα.
Ούτως ώς ήνετρον περξ
'Η πρώτη μάγος ηλικία.
των πρώτων πόθων ή αύγή,
της ήδης ή μαρμαρυγή
Φεύγει ταχεία.

Η μικρά κόρη άνθολογούσα.

Περξς τό έαρ σοσ τερπνών
Ι Κι' έτι ώραιον.

Κ' έν' ή άθώα σου ψυχή
Σκορπή, άγνόετη, άρμονία.
Έντός αυτής δέν άντηγάϊ
Είσάει άλγος και πικρία.
Θάλλει τό έαρ σου γλυκύ

Αίριον πλν, έταν σκληρά
Πραγματικότης σά βαρύνη,
Είσ' ή φυγή σου άνθηρά
'Ασιπότε νά παραμείνη.
Είθε νά σ' ήναι ή ζωή
άγνή ώς βέδων ή πνοή,
Φώς και γαλήνη.

(Κων. Σκόσις.)

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Παρήλθον πολλὰ ἡμέραι καὶ ὅμως οἱ λησταὶ δὲν εὗρον εὐκαιρίαν νὰ ἀπαγάγῃσι τὸν μικρὸν κόμητα.

παρ' αὐτῆς καὶ τὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν του καὶ πῶς ἔτυχε νὰ φερθῆ εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἐρῖκος εὗρισκεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὴν Ἑλένην, διότι ὁ Μαυροθεοδωρῆς ἐφαίνετο πάντοτε ὠργισμένος ἐσάκις ἔβλεπε τὰ δύο παιδία νὰ ὁμιλοῦσι καὶ διέταττε μετ' ὕβρεις

Ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ληστῶν.

Ὁ Ἐρῖκος πολλάκις ἔκρουε τὸν Μαυροθεοδωρῆν νὰ ὁμιλῆ εἰς τὴν γραίαν Μαργαρίταν καὶ νὰ τὴν παρακαλῆ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ Ῥόλου, ἀλλ' αὐτὴ δὲν συγκατένευε μετὰ κανένα τρόπον τοῦτο ἐλπίζει καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, διότι ἐπεθύμει νὰ ἀκούσῃ

τὴν Ἑλένην νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ αὐτοῦ. Ὅθιν μόνον τὴν νύκτα, ὅταν οἱ λησταὶ μετὰ τὸ δεῖπνόν των ἔπιπτον εἰς βαθὺν ὕπνον, τὰ παιδία εὗρισκον καιρὸν νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῶν σχεδίων τῆς δραπέτευσέως των καὶ οὕτω ἀνίσχουον τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν εἶχον

εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Τελευταῖον οἱ λησταὶ ἐξῆλθον πρῶταν πᾶσα ἀφῆσαντες κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸ σπήλαιον μόνην τὴν γραῖαν καὶ τὰ παιδία. Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Ἐρίκος ἤσθάνοντο πολλὴν ἀνησυχίαν καὶ λύπην καθ' ἑκάστην ἡμέραν, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ ἀρπάσουν τὸν μικρὸν Ἀλβέρτον καὶ νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ μετατῶν ἄλλων πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων συνωμίλου, ὁ Ἐρίκος ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ἑλένην νὰ φύγουν διὰ μῆς, «διότι,» εἶπεν—«ὅτι κατορθώσουν νὰ συλλάβουν τὸν Ἀλβέρτον καὶ τὸν φέρουν ἐδῶ, θὰ μᾶς μετατοπίσουν βαθύτερον μέσα εἰς τὸ δάσος καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὰ νόκια τῶν.»

«Λοιπὸν ἂς ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως,» εἶπεν ἡ Ἑλένη, «διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι ἂν τὸν φέρουν ἐδῶ, θὰ τὸν φυλάττω μετὰ μεγάλην προσοχὴν.»

«Πρέπει νὰ προσπαθῶμεν, εἶπεν ὁ Ἐρίκος, προσεξεθὲ νὰ ἦσαι ἐτοιμὴ εἰς μίαν στιγμὴν ὡς πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ἓν μαχαίριον!»

«Τί θὰ τὸ κάμω;» ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη τρομάσασα «δὲν θὰ φονεύσω, ἐλπίζω, κανένα μετὰ αὐτό;»

«Ὅχι,» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον «ἀλλ' ἐάν ὁ Ἀλβέρτος ἔλθῃ μετὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ δεμένου, καθὼς ἔκαθην ἐμεῖς, ὅταν μετὰ ἔφεραν ἐδῶ, τότε χρειάζομαι ἓν μαχαίριον νὰ κόψω τὸ σχοινίον καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσω.»

«Τότε θὰ δὲ εὖρον ἓν;» εἶπεν ἡ Ἑλένη «πρὸς ἄλλο εἶδα ἓν ἀπὸ τὰ παιδία νὰ κρατῆ ἓν μαχαίριον, καὶ θὰ τὸ πάρω χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ.»

«Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο κλοπὴ;» εἶπεν ὁ Ἐρίκος, «μὴ λημονῆς δὲ, ὅτι ἀπεφασίσαμεν ποτὲ πλέον νὰ μὴ κλέψωμεν.»

«Ἀλλὰ δὲν θὰ σφραγισθῶμεν τὸ μαχαίριον, εἶπεν ἡ Ἑλένη, μόνον θὰ τὸ πάρωμεν μίαν στιγμὴν νὰ κάμωμεν τὴν δουλειά μας, καὶ θὰ τὸ ἀφήσωμεν πάλιν.»

Ἐνῶ δὲ οὕτω τὰ παιδία συνωμίλου, ἐφάνη ἡ γραῖα Μαργαρίτα, καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρισθῶσιν. Οὕτω δὲ διήλθεν ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ φανοῦν οἱ λησταὶ ἐπιστρέφοντες. Ἦλθε καὶ ἡ νύξ καὶ αἱ ὥραι τῆς παρηγορητοῦ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφάνη ἀπὸ τοὺς ληστές, ἡ δὲ Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται καὶ ν' ἀνησυχῆ, φοβουμένη μήπως τοὺς συνέβη κανὲν κακόν. Τέλος περὶ τὴν 10ην ὥραν τῆς νυκτός, ἠκούσθη ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ Μαυροθοωρῆ κρᾶζοντος, «Τὸν ἐπάσαμεν τέλος τὸν καλὸν σου, Μαργαρίτα!»

«Ἦκουσες; ἐφθόρισεν ὁ Ἐρίκος πρὸς τὴν Ἑλένην. «Ὁ καιρὸς ἐφθασε καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἤμεθα ἐτοιμοί.» Μόλις ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἰδοὺ ἐ-

φάνη ὁ Μαυροθοωρῆς δειγνὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος παιδίον ξαυθὸν, τὸ ὅποιον ὁ Ἐρίκος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Ἀλβέρτος αἱ χεῖρες τοῦ δυστυχοῦ παιδίου ἦσαν δεμέναι, τὸ δὲ στόμα τοῦ σκεπασμένον μετὰ χονδρὸν πανῶν ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φωνάζῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον ἡ Μαργαρίτα, ὁ Μαυροθοωρῆς τοῦ ἔλυσεν τὰς χεῖρας καὶ ἀφῆκε τὸ παιδίον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ, τὸ δὲ παιδίον ἐλευθερωθὲν οὕτω ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἐρήφθη εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακαλοῦν αὐτὸν νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ὁ Μαυροθοωρῆς ἐγάλασε σαρκαστικῶς εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ, ὁ δὲ μικρὸς Ἀλβέρτος ἀπελπισθεὶς νὰ συγκινήσῃ τὸν ληστὴν ἔστρεψε πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου θέλων νὰ διαφύγῃ· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα, διότι ὁ Μαυροθοωρῆς μετ' ἑνὸς ἄλλου τὸν κατέφθασεν, καὶ μετὰ μεγάλην δυσκολίαν κατάρθρωσαν νὰ τοῦ δέσουν χεῖρας καὶ πόδας καὶ νὰ τὸν καταβρίθουν ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἑτηρῶν φύλλων πλησίον τοῦ Ἐρίκου.

«Πλάγιασε ἐκεῖ!, ἐκρατεν ἀγρίως ὁ Μαυροθοωρῆς «καὶ παῦσε τὰς φωνὰς σου, ἄλλως θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ πάθῃς.»

Τὸ παιδίον τρέμων ἐκ τοῦ φόβου συνεμαζώχθη ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ ἤσυχασεν.

«Ἔτσι μ' ἀρέσει» εἶπεν ὁ ληστὴς «τὸ καλόν σου εἶναι νὰ ἦσῃ ἡσυχος.»

Ἐπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὴν Μαργαρίταν τῆς διεγῆθη πῶς ἐκακοφουλάκθησαν νήστες ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ ἴδωσιν τὸ παιδίον, καὶ ὅτι μόλις μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξῆλθεν αὐτὸ εἰς τὸν κήπον νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς σκολάκι τοῦ, καὶ τότε ἤυρον τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸ συνέλαβον. Καὶ τώρα, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαυροθοωρῆς, ἂν ὁ πατήρ τοῦ θέλει νὰ τὸν λάβῃ ὀπίσω, πρέπει νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ τοῦ πολὺ βαθεῖα εἰς τὴν σακκούλαν τοῦ ἄλλως δὲν θὰ τὸ μεταίδη ποτέ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΜΟΝΟΝ ΕἰΣ ΚΟΚΚΟΣ ἈΜΜΟΥ.

Ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὅποιος ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὀρολόγιον, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν εἶχε χαλάσει, ἡμέραν πᾶσα διήγαγεν εἰς τὸν ὀρολογιοποιὸν τοῦ καὶ εἶπεν ὅτι δὲν τοῦ ἐχρειάζετο, ἐπειδὴ δὲν ἐδέσκιον πλέον τακτικῶς τὴν ὥραν.

«Δώσατέ μοι νὰ τὸ ἐξετάσω,» εἶπεν ὁ ὀρολογιοποιός· λαβὼν δὲ ἰσχυρόν τι μικροσκοπίον παρετίμησε προσεκτικῶς ἐντὸς τῆς μηχανῆς τοῦ καὶ ἀνεῖρε μικρὸν τινα κόκκον ἄμμου. «Τὸ ἦρον,» εἶπε «καὶ δύναμαι εὐκόλως νὰ τὸ διαβρώσω.»

Κατά τὴν αὐτὴν στιγμὴν διὰ θαυμαστῆς ἀλλ' ἀοράτου δυνάμεως ὁ μικρὸς κόκκος, ὑποκαταστάσας τὴν ἐπρόκειτο νὰ γείνη, ἀνέκραξεν, « Ἄφες με, παρακαλῶ, ἐδῶ εἶμαι, διότι δὲν εἶμαι παρὰ μικρὸς κόκκος, καὶ δὲν παίρνω δι' ἑαυτοῦ τόπον! Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἐγὼ μόνος νὰ χαλάσω τὸ ὠρολόγιον. Εἴκοσι ἢ τριάκοντα ἀπὸ ἡμᾶς θὰ ἔκαμον κακόν, ἀλλ' ἐγὼ μόνος δὲν εἶναι δυνατόν, ὥστε ἄφησέ με, παρακαλῶ.»

Εἰς ταῦτα ὁ ὠρολογοποιὸς ἀπεκρίθη, « Πρέπει νὰ ἐξέλθῃς, ἐπειδὴ χαλάς τὸ ἔργον μου, ἂν καὶ μικρὸς καὶ δυσδιάκριτος, » καὶ δι' ἐνὸς φυσήματος τὸν ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν.

φοσ 10,000 ποδῶν. Κεῖται δὲ εἰς τὰ μεσόγεια μέρη τῆς χώρας. Εἶναι ἐκ τῶν μεγίστων ἐνεργῶν ἡφαιστειῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ προξενεῖ κατά καιροὺς διὰ τῶν ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἐκρήξεων μεγίστας καταστροφὰς εἰς τὰ πέριξ. Ἡ τελευταία τοῦ σφοδρᾶ ἐκρήξης συνέβη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ἡ κορυφὴ τοῦ κώνου ἀνέρχεται εἰς 10,000 πόδας ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, αἱ δὲ φλόγες εἰς 7,000 ὑπεράνω τοῦ χειλοῦς τοῦ κρατῆρος. Εἰς πᾶσαν νέαν ἐκρήξιν ἐκρίπτει ὄχι μόνον λάβαν, ἀλλὰ καὶ στάκτην καὶ ἀτμόν. Ἡ στάκτη κολλᾷς ἐκτείνεται εἰς

Τὸ Ἡφαιστειὸν Κοτοπάξιον.

Τοιοτοτρόπως εἶναι καὶ μετ' ἡμᾶς, ἀγαπητὰ μοι παιδιὰ, ἐν ψεύδῳ, μία σαρκικὴ ἐπιθυμία, μία ὑπερηφανία ἢ ἀπειθεία, ἂν καὶ ᾖναι τὸσον μικρὰ ὥστε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ οὗς δὲν τα γνωρίζει, ὁ Θεὸς ὅμως ὅπου βλέπει τὰ πάντα, τὰ γνωρίζει καὶ πρέπει νὰ τὰ παρατηρήσῃ, ἄλλως θὰ καταστρέψῃαι τὰς καλλίστας προσπάθειάς σας νὰ ἀπηρητήσῃτε Αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους σας καὶ θὰ φερθῆτε μίαν ἡμέραν εἰς κρίσιν δι' αὐτά.

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΚΟΤΟΠΑΞΙΟΝ.

Τὸ Κοτοπάξιον εἶναι μία τῶν ὀψηλοτέρων κορυφῶν τῶν Ἄνδεων εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ἔχον ὄ-

κατὰ μίαν ἐκτείνουσα εἰς τὰ μέρη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται.

Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Οὐόλμπερ κατῴρθησε ν' ἀνεέλθῃ μέχρι τοῦ χειλοῦς τοῦ κρατῆρος καὶ νὰ κυττάξῃ ἐντὸς τοῦ βάθους αὐτοῦ, τὸ ὅποιον παρομοιάζει μὲ λίμνην πόρνον κοχλάζουσαν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸ Κοτοπάξιον, ὅπως ἐφάνη κατά τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐκρήξιν τὴν γενομένην πρὸ τριῶν ἐτῶν. Οἱ θέλοντες νὰ μάθωσι περισσότερα περὶ τούτου παραπέμπονται εἰς τὸν « Ἀστέρων τῆς Ἀνατολῆς » ἀριθ. 1248, ὅπου θὰ εὕρωσι περιγραφήν τούτου μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ κ. Οὐόλμπερ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Περίεργον ανέκδοτον.

Ὁ γλύπτης Ἀνδρέας Χάλτσμαν, γῆρος, καὶ πατὴρ ἄνευ-
ράστου κόρης, ἔζη ἐν Βρυγίαις τῆς Γαλλίας τῷ 1821 μετὰ
τῆς ὀδοσηκονοματικῆς θείας τῆς, ἧς ἐθεωρεῖτο κάτοχος με-
γάλης περιουσίας κληροδοτηθείσης εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ συζύ-
γου τῆς, ὅστις ἦτο ἀρχιτέκτων.

Τὸν Ἀνδρέαν Χάλτσμαν ἠγάπων πάντες, πλην τοῦ ἀντιζή-
λου τοῦ Ἰακώβου Βάν Πίττε, ὅστις τὸν ἐμίση, διότι ὑπερέκει
αὐτὸν εἰς τὴν τέχνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχεν ἐλαττώσει τὴν
ὑπόληψίν του παρὰ τῷ κοινῷ.

Διηγούνται δ' ὅτι τὴν 30 Νοεμβρίου κατὰ τὴν ἐπέτειον
ἰορτῆν τῶν γενεθλίων του ἡ θεία τοῦ Χάλτσμαν ἐμε-
λε νὰ δώσῃ συναστροφὴν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν κατῴκει καὶ αὐτός. Ἐνῷ δ' ἡ θεία μετὰ τῆς ἀδελφῆς
αὐτοῦ περιήμενον τὸν γλύπτην νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι εἶχεν ἐξ-
έλθει νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ ἐργαλεῖα, ἐπῆλθε πυκνὴ ὄμίχλη, ἧς ἐ-
πέφερε σκότος ἐκακόν. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἀφῆκε ἠναχθῆ
ἡ θύρα, ἡ δὲ Μαρία, νομίσασα ὅτι ἦτον ὁ πατὴρ τῆς, ἐπρόβη
ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος θέλουσα νὰ τὸν ἐξαρκίσῃ. Ὁ εἰ-
σελθὼν ὅμως δὲν ἦτον ὁ Ἀνδρέας, ἀλλὰ ξένος τις, ὅστις μὲ
φρονὴν ὠροισμένην, καὶ βλέμμα ἄγριον, ἠρώτησεν, ἂν ὁ Χάλ-
τσμαν ἦτον ἐκεῖ.

Ἡ θεία Μαργαρίτα, ἧς δὲν ἔδραπε καθαρῶς τίς ἦτο ἔνεκα
τῆς ὀμίχλης, ὑποθέσασα ὅτι ὁ ξένος ἦτο φίλος τοῦ ἀνεψι-
ου τῆς, τὸν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ εἰσῆλθεν εἰς ζωπρᾶν συν-
διάλεξιν μετ' αὐτοῦ. Μεταξὺ δ' ἄλλων ἐπρόσθεσεν, ὅτι ὁ
Ἀνδρέας, ἐπαθίως τῆς ὁποίας ἀπήλαυνεν ὑπολήψεως, ἐξε-
λέχθη νὰ γλύψῃ καὶ τὴν καθέδραν τοῦ Ἀγ. Μαρτίνου τῶν
Ἰτρην. Μόλις ὅμως εἶχε τελειώσει τοὺς λόγους τούτους ἡ
γραῖα, καὶ ὁ ξένος πλήρης λύσεως ἐγερθεὶς ἐπέπεσε κατ' αὐ-
τῆς καὶ ἀφοῦ τὴν ἐγρονθοκόπησεν ἀριετὰ τὴν κατέβριψεν ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας πρὶν ἢ ἡ Μαρία θυνηθῆ νὰ
συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκλήσεώς τῆς. Συνελθούσα δ' ἔτρεξε πρὸς
τὴν θείαν τῆς, ἀλλ' ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐν τῇ πτώσει τῆς εἶχε
κτυπήσει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ σιδηρᾶς τινας θερμάστρας καὶ
ἔμενον ἀνάσθητος. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐφάνη
καὶ ὁ Ἀνδρέας εἰς τὴν εἴσοδον καὶ προσεπάθησε μετὰ τῆς
ἀδελφῆς του νὰ ἐμφυσῶσιν τὴν συγγενὴ του, ἀλλ' ἄσπασαι αἱ
προσπάθειαι τῶν ἀπέθνησαν μάταιαι, ἡ δὲ γραῖα ἐξέπνευσεν
εἰς τὰς ἀγκάλας του. Αἱ φωναὶ τῆς Μαρίας ἐκίνησαν τὴν προ-
σοχὴν τῶν γειτόνων, οἵτινες ἔτρεξαν εἰς τὴν οἰκίαν νὰ ἐρωτη-
σωσι τί συνέβη. Εὖρον δὲ τὴν Μαρτίαν ἐν λειποθυμίᾳ, τὴν
Μαργαρίταν νεκρὰν καὶ τὸν Ἀνδρέαν ἐν μεγάλῃ ἀγωνίᾳ.

Ἡ αἰθρὸς τοῦ θανάτου τῆς θείας τοῦ Χάλτσμαν διεδόθη ὡς
ἀστρατὴ κατ' ὅλην τὴν πόλιν τῶν Βρυγίων, πάντες δὲ ὑπέ-
θεσαν ὅτι ὁ Χάλτσμαν ἐφόνευσεν τὴν θείαν του ἵνα κληρονο-
μήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς. Ἐπὶ τέλους δ' ἐφθασε καὶ εἰς τὰς ἀ-
κοὰς τῆς Δικαιοσύνης, ἧς διέταξεν εὐθὺς τὴν σύλληψιν τοῦ
Ἀνδρέα.

Ἡ Μαρία ἐξετασθεῖσα δὲν ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τὸν ξένον
ἔνεκα τῆς ὀμίχλης, τοῦτο δ' ἐθεωρήθη ὡς ὑπεκφυγὴ, καὶ ἐ-
πομένως νέα ἔνδειξις τῆς ἐνοχῆς τοῦ πατρὸς τῆς, εἰς τὸ βα-
λάντιον τοῦ ὁποίου εὐρέθησαν καὶ χρυσὰ τινα νομίσματα. Ὁ
Ἰακώβος ἐξετασθεὶς ἐκήρυξεν ὅτι ἦτο ἀπὼν, προσέθηκε δὲ ὅτι
τὰ χρήματα εἶχε τῷ δώσῃ ἡ θεία του διὰ νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ

χρεῖωδῃ, Ἄλλ' ἡ μαρτυρία του αὐτὴ δὲν ἐπιστεβή, ἐπομένως
κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ μόνη χάρις ἧς ἠδύνατο νὰ τῷ
δοθῆ ἦτο ἡ ἐπέλευσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἢ ἀναβλήθη ἐπὶ
ἔν ἔτος, διὰ νὰ θυνηθῆ κατὰ τὸ δίστημα τοῦτο νὰ τελειώσῃ
τὸ ἔργον του ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Δικαιοσύνης. Ἐν τῷ μετα-
ξὺ ὁ Χάλτσμαν ἐξήτησεν ἄδειαν νὰ γλύψῃ καλλιτεχνικὴν
τινα ἑστίαν, παριστάσαν τὴν αἰθούσαν τοῦ δικαστηρίου, ὅπου
κατεδικάσθη, μετὰ τὰ κατὰ τὴν δίκην του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ
τὴν κἀμῃ ἀριστοτέχνημα, τὸ ὅποιον νὰ διαιωνίσῃ τὴν μνήμην
του εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον πᾶ-
σαν πρῶτα φύλακας τὸν ὠδήγηον ἀπὸ τὴν φυλακὴν του εἰς
τὸ μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης, τὸν ἐφύλαττον μέχρι τῆς ἑσπέ-
ρας, τὸν ἐπανεφέρον δὲ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὰ δε-
σφὰ του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ καλλιτέχνης οὗτος εἰργάσθη καὶ
ἐτελείωσε τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ἔργον του, — τὴν καλλιτεχνικὴν
ἑστίαν.

Εἰς τὸ δίστημα τοῦτο συχνὰ ἔχανε τὸ θάρρος του, καὶ πα-
ρεκάλει νὰ σταλῇ εἰς αὐτὸν ἡ θυγάτηρ του. Αὐτὴ δὲ διὰ τῶν
θωπεσιῶν καὶ τῶν μειδιημάτων τῆς τὸν παρηγόρει. Ἐπὶ τέ-
λους τὸ ἄλλθριον ἔτος ἐτελείωσεν, οἱ δὲ δικασταὶ ἤλθον διὰ νὰ
παρατηρήσωσι τὸ ἔργον τοῦ καταδικασθέντος ἀνθρώπου. Τοὺς
ἐδέχθη ἰσάμενος παρὰ τὸ ἀριστοτέχνημά του μὲ φανεράν κα-
τάπτωσιν, κρατῶν τὴν κόρην του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οἱ δι-
κασταὶ ἐθαύμασαν τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου, ἀλλ' οὐχ ἦτον
ἡ δικαιοσύνη ἔμπροσθεν νὰ ἐκπληρωθῆ, ἐπειδὴ οὐδὲν εἶχεν ἀ-
κουσθῆ περὶ τοῦ ξένου ἐκείνου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἀν-
δρέας ἐπρόκειτο νὰ ἀποκεφαλίσθῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τού-
τῳ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἐκλήθη νὰ δεχθῆ τὴν ἐξομολόγησιν
θνήσκοντός τινος ἀνθρώπου. Ὁ ἐτοιμοθάνατος οὗτος ἦτο ὁ
Βάν Πίττε, ὁ ἀντίζηλος τοῦ καταδικασθέντος Ἀνδρέου, ὅστις
ἐπιθυμῶν νὰ συμφιλιωθῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀποθάνῃ, ὡ-
μολόγησεν ὅτι αὐτός ἦτο καὶ ὅχι ὁ Χάλτσμαν ὁ φονεὺς τῆς
γραῖας. Οἱ δικασταὶ ἀμέσως ἐκήρυξαν τὸν Χάλτσμαν ἀθῶον
καὶ ἀβροὶ ἐσπευσαν νὰ ἀνοίξωσι τὰς θύρας τῆς φυλακῆς του
καὶ νὰ τὸν συγχωρᾶσι διὰ τὴν θαυμαστὴν του σωτηρίαν.

Τοῦ ἀριστοτεχνικῆτος τοῦτο τῆς γλυπτικῆς μετὰ τινα ἔτη
Λουδοβίκος Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔλαβεν ἐκμαγεῖον
ἐκ γόφου καὶ ἔθεσεν εἰς τὰς ἀθούσας τοῦ Λουδβρου πρὸς ὄφελ-
ος τοῦ κοινού.

— «Ἐὰν μεταχειρισθῆν ὕδρις τινὲς, τὰς λαμβάνω ὅπως,
Ἄνω» εἶπεν ὁ κ. Β. εἰς τὴν σύζυγόν του μετὰ σοβαρότητος·
«Ὡς φαίνεται, τὰς χρειάσεις διὰ νὰ τὰς μεταχειρισθῆς πάλ-
ιν,» ἀπήγησεν ἡ κ. Β.

— Διδάσκαλός τις ἐκθειάζων τὰ πλεονεκτήματα τῆς γυ-
μναστικῆς ἔλεγεν, «Οὐδὲν ἄλλο εἶναι καλλίτερον αὐτῆς διὰ
τὴν ὑγίαν, ἀξάνει τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεκτείνει
τὰς ἡμέρας του, καὶ...» Ἄλλὰ, τὸν διέκοψε μαθητῆς τις,
οἱ πατέρες μας δὲν μεταχειρίζοντο τὴν γυμναστικὴν, καὶ ὅ-
μως...» «Ἀληθῶς, δὲν τὴν μεταχειρίζοντο,» ἐπρόλαβεν εἰ-
πὼν ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ, κύσταξ καὶ τὰ χάλια τους, Ὅλοι
ἀπέθανον! Ὅδεξις εἰμὲν!»

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖοι ἐσώθησαν διὰ τῆς ἀλείψεως αἵματος ἐπὶ τοῦ πα-
ραστάτου τῶν οἰκίων των;
2. Τί εἶπεν ὁ Ἰωβ περὶ τοῦ Ἀδάμ;
3. Ποῖα ἦτο ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰαβῆ, ἐνὸς τῶν ἀπογόνων
τοῦ Ἰωβ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ;